

për një kohë të gjatë ose kish bërë nonjë faj të math, atëherë nuk e kallin ke vëndi i "lidhun" po ke vëndi i "zgjidhun", d. m. th. i pa bekuar.

Pas varrimit kthehen në shtëpi dhe hanë "drekën." Në vdekje bëjnë ja mish me oris ja një lloj gjelle që quhet "giak e dhjamë," kur marin mjell kollomboqi, dhjamë edhe giakun nga kafshët që iherin, edhe i ziejnë të gjitha bashkë. Kjo, thonë, bëhet fort e shishme. Mishin e servirin veç. Burrat pinë raki me mushkëni edhe djathë të bardhë si meze. Kafe boll.

Nuk mjafton ay vaj mi të vdekurin, po pas varrimit e qajnë për së dyti sikur të ndodhej kufoma e tij n' obor. Pa marin një palë roba komplet edhe i shtrinë n'obor atje ku ish i vdekuri më parë edhe vajtojnë si më parë.

Në Mirditë kanë edhe ca kremte kur të kështilla roba i shtrinë ke obori i kishës edhe ja marin vajit, sikur se i vdekuri të gjendej përpara syvet. Në Kalivar e bëjnë ditën e Shën Gjinit dhe në Fan ditën e Shën Markut.

Vaji meret si pas natyrës të të vdekurit: nëse është i ri a plak, i vrarë ose pati vdekje naturale. Këtu po shkruajmë disa radhë të një vaji Mirditas, me anën e të cilit nëna e ngratë zbras dhembkën e shpirtit të saj për humbjen e djalit i cili është vrarë me një tjaër burrë për mos pagesën e poshttrakut (gjobës):